

Тези творби на Л. Каравелова са и едни от първите, обогрени с хумор, писани от жена в нашата поезия. За жалост след 1906 г. не е известно да е написала нещо в този дух – болезнено чувствителната ѝ, меланхолично-депресивна натура и стечението на обстоятелствата в личния ѝ живот я обвързват завинаги с трагичното.

На въпроса има ли Лора Каравелова талант да създава художествени творби, в литературното ни пространство се срещат противоречиви отговори. Малкото ѝ на брой стихове обаче впечатляват със своята изповедност, с идеите, ритъма и оригиналната метафоричност, с докосването до онези рани на душата, които правят поезията човечна, разбираема и близка. Ако се ситуират на фона на все още скромната до този момент женска традиция в художественото писане, както и сред малкото изяви на други женски гласове в литературата през този период, ще се види, че тези стихове не отстъпват на създаденото и силно го конкурират.

Може би в поетическите ѝ търсения са ѝ помагали и преводите, които прави от руски език на творби на Татяна Щепкина-Куперник и Вейнберг. Всъщност тя превежда от тях стихове, които са ѝ особено близки, изпълнени с онези неща, които сама носи дълбоко у себе си: копнежа за свобода и взаимна любов, безответността в страданието, тъгата, мрачните предчувствия.

Ако Лора съзнателно, последователно и ревниво е криела поетическите си изповеди, най-вероятно поради високите си естетически критерии, то не така стои въпросът с изявите ѝ в прозата.

Първата ѝ публикувана белетристична творба – разказът „Ели“ – се откроява на страниците на сп. „Мисъл“ през 1906 г. Според Стефан Памуков първообразът на тази творба е със заглавие „В гората“ и по жанр е приказка. Впечатляващото е, че в нея се откроява силно индивидуалистичен дух, извеждащ на преден план ключови проблеми на времето и естетически вписващи се в програмата на кръга „Мисъл“: проблемът млади-стари, проблемът за различния, копнежът да се живее не по възприетия канон, в съобразяване с общността, а да се поемат рисковете на личен избран път, по който човек има волята да постигне стремежите си, духовното извисяване над „тълпата“, макар и с цената на самотата... В духа на романтизма и персонализма се утвърждава духовният устрем на силната личност, носеща една благословена „лудост“. Още в тази първа творба на Лора възлово място заема темата за „безумците“, която силно и трайно я е вълнувала, защото с нея свързва осмислянето на човешкия път.

По същото време тя написва импресията си „Двама“. Много вероятно е именно това да е текстът на „Безумците“ (както мисли и Ст. Памуков),